

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **P. S.**
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem
Opletalova 1417/25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/4, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106951-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106951-4/SO-2018, se
z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je p o v i n n a uhradit žalobci náklady řízení ve výši 16 342 Kč ve lhůtě
do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra
Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 18. 11. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou dne 19. 11. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106951-4/SO-2018 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-28929-90/TP-2012 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žalobcova žádost o udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky podaná podle § 68 téhož zákona.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že zásadním způsobem nesouhlasí s argumentací žalované, jíž odůvodňuje zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Dle názoru žalobce žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Žalobce namítal dvě zásadní pochybení: a) Nesprávně zjištěný skutkový stav věci a b) Nesprávné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
4. Žalobce uvedl, že se ztotožňuje s prvoinstančním orgánem v tom smyslu, že jako rodina museli prokázat, že společně se svou rodinou dosahují čistých úhrnných příjmů minimálně ve výši 11 990 Kč měsíčně. Žalobce souhlasí s tím, že správnímu orgánu doložili, že jeho manželka pobírá peněžitou pomoc v mateřství ve výši 10 380 Kč měsíčně. Žalobce však namítá, že správní orgán nezohlednil jeho příjmy, které doložil ve výši 15 017 Kč. Společně tak požadovanou částku přesahují. Je pravdou, že žalobce je v dočasné pracovní neschopnosti, neboť byl se závažným onemocněním hospitalizován v nemocnici, což správnímu orgánu sám sdělil. Zároveň však také uvedl, že má nárok na dávku nemocenského pojištění. Žalobce tak má za to, že správní orgán pochybil, když k jeho příjmům nepřihlédl, neboť bylo zřejmé, že se jedná o velmi mimořádnou situaci. Případně měl správní orgán řízení přerušit do doby, než bude jeho žádost o dávku nemocenského pojištění ČSSZ zpracována. Žalobce tak má za to, že vyúčtování finančních potřeb rodiny mělo vypadat následovně a že jeho žádosti mělo být vyhověno:

náklady na bydlení	11 000 Kč
životní minimum S. P., nar. X.	3 140 Kč
životní minimum S. L., nar. X.	2 830 Kč
životní minimum B.-I. S., nar. X.	2 140 Kč
životní minimum B.-I. S., nar. X.	2 140 Kč
životní minimum Ch. S. nar. X.	1 740 Kč
Celkem náklady na trvalý pobyt na území	22 990 Kč

Peněžitá pomoc v mateřství S. L., nar. X., započitatelné dle § 7	
--	--

odst. 2 písm a) zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu	
Denní výše dávek činí 346 Kč x 30 dní v měsíci	10 380 Kč
Náklady na bydlení hrazené účastníkově rodině dle čl. 4 odst. 5 smlouvy o výkonu funkce jednatele a zápisu z valné hromady	11 000 Kč
Průměrný čistý měsíční výdělek S. P., nar. X. ke dni 5. 6. 2018	15 017 Kč
celkem	36 397 Kč

5. Žalobce dále uvedl, že zároveň soudu sděluje, že jeho žádost o dávky nemocenského pojištění již byla zpracována a že mu byly vyplaceny následující dávky:

- 28. 6. 2018 – 12 864 Kč
- 31. 7. 2018 – 27 467 Kč
- 24. 9. 2018 – 14 229 Kč.

6. Žalobce dále namítal evidentní nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, a to za situace, kdy zkoumání přiměřenosti vyplývá přímo ze zákona. Žalobce připomíná, že o povolení k trvalému pobytu zažádal již v roce 2012. Žalobce má za to, že správním orgánem byly z hlediska přiměřenosti nedostatečně zohledněny následující okolnosti. Ve všech případech se jedná o okolnosti, které žalobce tvrdil a prokázal:

(i) Žalobce se zcela bez svého zavinění ocitl v mimořádné a velmi tíživé životní situaci. Manželka žalobce byla na mateřské dovolené a starala se doma o kojence, přičemž tuto okolnost nemohla nijak ovlivnit. Ve stejnou dobu žalobce závažně onemocněl a byl po několik měsíců střídavě hospitalizován a propouštěn a nemohl tak být ekonomicky aktivní. ČSSZ, jak je ovšem všeobecně známo, není schopna reagovat přes den a vyřízení dávek se může někdy značně protáhnout. Žalobce má za to, že vzhledem k tomu, že správním orgánem uvedený rozdíl (i když s tím žalobce nesouhlasí) činil pouhých 1 350 Kč, a to za situace, která je evidentně naprosto mimořádná a dočasná a kdy je zjevné, že rodina příjmy vždy měla, má a mít opět bude, měl žádosti o trvalý pobyt vyhovět.

(ii) Žalobce namítá zcela nedostatečné posouzení svého zdravotního stavu, v současné době čeká na transplantaci jater. Žalobce ani jeho manželka nejsou po zdravotní stránce schopni z území vycestovat a správnímu orgánu bylo známo, že jiným pobytovým oprávněním nedisponují. Toto řízení byla jejich jediná šance, aby rodina nemusela vycestovat a přestěhovat se do země, kde nemají ani rodinu, ani zázemí.

(iii) Rodinná situace žalobce – veškerá rodina žalobce žije na území ČR, žalobce v Mongolsku nikoho nemá.

(iv) Délku pobytu rodiny na území, skutečnost, že děti vždy žily v České republice a nemluví plynule mongolsky, integraci rodiny do společnosti, jejich snahu a účast na dobročinných projektech.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaná je přesvědčena, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného

rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech si žalovaná dovoluje odkázat na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

IV.

8. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 30. 9. 2020, č.j. 30 A 293/2018-108, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106951-4/SO-2018 a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
9. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 11. 2022, č.j. 8 Azs 33/2021-32, zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2020, č.j. 30 A 293/2018-108 (dále jen zrušující rozsudek) a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

10. Žalobce při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních.
11. Žalovaná se z účasti na jednání omluvila.

VI.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
13. V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 soudního řádu správního rozhodl soud vázán právními názory vyslovenými Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku ze dne 2. 11. 2022, č.j. 8 Azs 33/2021-32 (dále jen zrušující rozsudek).

A.

14. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, *„zamítnutí odvolání bylo podáno datovou schránkou 18. 10. v 15:36 hodin. V též okamžik bylo dodáno do datové schránky příjemce (a následujícího dne 8.56 doručeno). Doplnění odvolání pak stěžovatelka obdržela 19. 10. 2018 v 13.45 hodin“*.
15. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 9. 2013, č. j. 6 As 30/2013 – 42, dospěl k závěru, že v řízení o žádosti, což byl i případ žalobkyně, která podala žádost o povolení k trvalému pobytu, *„je ve vlastním zájmu cizince tvrdit a osvědčit splnění zákonných podmínek pro vyhovění žádosti. Je v jeho vlastním zájmu, aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vší vážností a vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů o nich, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění obou podmínek, jež se týkají soukromého a rodinného života žadatele a dalších osob, s nimiž má tvrzený rodinný vztah a s nimiž sdílí společnou domácnost. Možnosti správního orgánu zjišťovat tyto skutečnosti jsou značně omezené, neboť jde o sféru soukromou, pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních*

práv a svobod a – při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava – čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. Správní orgán v tomto řízení o žádosti může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí žadatel, resp. nemůže dál, než kam jej žadatel (a jeho rodinní příslušníci) pustí. Neochota nebo nemožnost tvrdit splnění podmínek a prokázat jejich splnění jde za těchto okolností plně k tíži žadatele a vede (pouze) k tomu, že žadatel se svou žádostí neuspěje.“

16. Pokud žalobce správním orgánům nepředložil všechna svá tvrzení a neoznačil důkazy k jejich prokázání včas, když doplnění odvolání nepředložil včas, nelze správním orgánům důvodně vyčítat, že k těmto netvrzeným a neosvědčeným skutečnostem nepřihlédly.
17. Je tedy nezbytné ztotožnit se se závěry správních orgánů, že žalobce neprokázal dostatečnou výši minimálního úhrnného měsíčního příjmu ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byť se jednalo o částku o 1 380 Kč nižší.

B.

18. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
19. K tomu zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č.j. 8 As 109/2013-34, tento názor: *„Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamena, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince.“*
20. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že v případě posouzení přiměřenosti je nutné zohlednit nejen konkrétního žalobce, nýbrž i další členy rodiny, jichž se rozhodnutí fakticky dotýká (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39, ze dne 27. 2. 2014, č.j. 9 Azs 41/2014-34, či ze dne 12. 8. 2020, č.j. 10 Azs 296/2019-31).
21. V nyní souzeném případě správní orgány postupovaly podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

1.

22. Předně je nezbytné uvést, že podle § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, každý,

kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky.

23. Ve vztahu k nyní souzené věci je v podstatných znacích shodným případem případ manželky žalobkyně, o kterém soud rozhodl rozsudkem ze dne 29. 9. 2021, č.j. 57 A 162/2018-174. Soud v tomto rozsudku uvedl: „S ohledem na žalobní námitky bylo třeba posoudit, zda se správní orgány dostatečným způsobem vypořádaly se situací rodiny žalobkyně, konkrétně s tím, že žalobkyně „o povolení k trvalému pobytu požádala již v roce 2012“, že „se zcela bez svého zavinění ocitla v mimořádné a velmi tíživé životní situaci, kdy byla na mateřské dovolené a starala se doma o kojence a ve stejnou dobu manžel žalobkyně závažně onemocněl a byl po několik měsíců střídavě hospitalizován a propouštěn a nemohl tak být ekonomicky aktivní“, že „rozdíl v rozhodných částkách činil pouhých 1 350 Kč, a to za situace, která je evidentně naprosto mimořádná a dočasná a kdy je zjevné, že rodina příjmy vždy měla, má a mít opět bude“, že mělo dojít k „nedostatečnému posouzení zdravotního stavu jejího manžela“ a že „správnímu orgánu bylo známo, že jiným pobytovým oprávněním nedisponují“. Dlužno doplnit, že se jednalo o skutečnosti, které byly správním orgánům známy. Soud má za to, že se správní orgány těmito skutečnostmi řádně nevypořádaly. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze na straně 6 uvedla, že „Ministerstvo vnitra se řádně zabývalo otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života odvolatelky a souhlasí s tvrzením uvedeným v napadeném rozhodnutí, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Odvolatelka neprokázala dostatek finančních prostředků k pobytu na území. Odvolatelce důsledkem zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu zákaz pobytu na území udělen nebyl. Komise dodává, že trvalý pobyt navíc není jediným možným pobytovým oprávněním, na základě kterého může odvolatelka pobývat na území.“ Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplyvá, že by se správní orgány dostatečně vypořádaly se situací rodiny žalobkyně. Ani z obsahu odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí nevyplyvá dostatečné vypořádání se se situací rodiny žalobkyně. Jak vyplývá z obsahu prvoinstančního rozhodnutí, prvoinstanční orgán se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí zabýval na stranách 5 až 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve čtvrtém odstavci na straně 5 odcitoval obsah předmětné právní úpravy, v následujícím odstavci popsal skutkové okolnosti pobytu žalobkyně a její rodiny na území České republiky, ve druhém odstavci na straně 6, že zamítavým rozhodnutím není žalobkyni udělen zákaz pobytu na území a že žalobkyně sama zapříčinila, že nemá v současné době upraven pobyt, v následujícím odstavci odcitoval závěry judikatury. Na straně 7 ve druhém odstavci uvedl, že „vyhodnotil délku a druh pobytu žadatelky na území, její věk, rodinný stav, ekonomické poměry“ a opět odcitoval závěr judikatury Nejvyššího správního soudu. Dále prvoinstanční orgán uvedl, že právní řád nezakotvuje právo cizince na pobyt na území, trvalý pobyt je nejvyšší formou pobytového oprávnění, že žalobkyni byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, jaké listiny byly zaslány dne 24. 7. 2018, odcitováno ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu. Dále prvoinstanční orgán uvedl, co zjistil z rejstříku trestů a nepravomocného trestního příkazu a učinil závěr, že „se žadatelkou a manželem žadatelky byly vedeny soudní řízení, ve kterých byli shledáni vinnými (u manžela žadatelky zatím nepravomocně“. Na straně 8 prvoinstanční orgán odcitoval argumentaci žalobkyně v jiné věci a na straně 9 označil listiny, které žalobkyně přiložila. Prvoinstanční orgán ve druhém odstavci na straně 9 uvedl, že nezletilá dcera, že vycestování rodiny na ni nemůže mít žádný sociální vliv, doba potřebná k rekonvalescenci a období šestinedělí již uplynulo, v době narození dítěte ani jeden zákonný zástupce nedisponoval

platným pobytovým oprávněním, zahájení řízení o vyhoštění není překážkou ve vycestování, pobyt lze legalizovat jiným způsobem. Dále se prvoinstanční orgán vyjádřil k doložené výši příjmů a znovu konstatoval, že tato je nižší o částku 1 380 Kč. Ve třetím odstavci na straně 10 pak správní orgán uvedl, že absolvovat povinou školní docházku může i osoba bez povolení k trvalému pobytu a že nezletilému synovi byla udělena školní pochvala a dvě napomenutí třídního učitele. V pátém odstavci na straně 10 prvoinstanční orgán uvedl, že manžel žalobkyně trpí hepatitidou C a krvácením z jícnových varixů, přičemž ke zhoršení zdravotního stavu si přispěl sám svým životním stylem a zdravotní péči může cizinec vyhledat v zemi svého původu. Soud má za to, že vypořádání se s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí je kusé a nekonkrétní ve vztahu ke skutečnostem, které soud zmínil shora v odstavci 22 tohoto rozsudku. Správní orgány neprovedly posouzení situace žalobkyně a její rodiny ve vztahu k důvodu pro zamítnutí žádosti, tj. chybějící měsíční částce příjmu ve výši 1 380 Kč, a nijak se nezabývaly tím, zda tíživá životní situace je či není přechodného rázu, zvláště tehdy, kdy žalobkyně žádost podala již 17. 12. 2012. Obdobné platí pro posouzení zdravotního stavu manžela žalobkyně, kdy je bez dalšího pouze uvedeno, že si za své zdravotní problémy může sám a léčit se může v zemi původu.”

2.

24. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná obdobně jako v případě manželky žalobkyně na straně 6 pouze obecně uvedla: „Ministerstvo vnitra se řádně zabývalo otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života odvolatel a souhlasí s tvrzením uvedeným v napadeném rozhodnutí, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Odvolatel neprokázal dostatek finančních prostředků k pobytu na území. Odvolateli důsledkem zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu zákaz pobytu na území udělen nebyl. Komise dodává, že trvalý pobyt navíc není jediným možným pobytovým oprávněním, na základě kterého může odvolatel pobývat na území.“
25. V tomto obecném závěru nelze nalézt porovnání na jedné straně individuálních skutečností stojících na straně žalobce a jeho rodiny, tedy zejména tíživé životní situace způsobená zdravotním stavem žalobce, délky pobytu rodiny na území České republiky, zájmem nezletilých dětí, a na straně druhé důvodu pro zamítnutí žádosti žalobce pro chybějící částku 1380 Kč, kdy z důvodu nemoci žalobce, kdy mu byl započítán příjem ve výši 0 Kč.
26. Nic takového nelze nalézt ani v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.
27. Jak vyplývá z obsahu prvoinstančního rozhodnutí, prvoinstanční orgán se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí zabýval na stranách 5 až 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve čtvrtém odstavci na straně 5 odcitoval obsah předmětné právní úpravy, v následujícím odstavci popsal skutkové okolnosti pobytu žalobce a jeho rodiny na území České republiky, ve druhém odstavci na straně 6, že zamítavým rozhodnutím není žalobci udělen zákaz pobytu na území a že žalobce sám zapříčinil, že nemá v současné době upraven pobyt, v následujícím odstavci odcitoval závěry judikatury. Na straně 7 ve druhém odstavci uvedl, že „vyhodnotil délku a druh pobytu žadatelky na území, její věk, rodinný stav, ekonomické poměry“ a opět odcitoval závěr judikatury Nejvyššího správního soudu. Dále prvoinstanční orgán uvedl, že právní řád nezakotvuje právo cizince na pobyt na území, trvalý pobyt je nejvyšší formou pobytového oprávnění, že žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, jaké listiny byly zaslány dne 24. 7. 2018, popsána trestní minulost žalobce a jeho manželky. Na stranách 8 a 9 sdělen obsah odvolání manželky žalobce a vyjmenovány doložené listiny, odcitováno ustanovení § 50 odst. 1

správního řádu, že vzhledem k nízkému věku dítěte je zřejmé, že vycestování nezletilé a jeho rodiny nemůže mít na dítě žádný sociální vliv, doba potřebná k rekonvalescenci a období šestinedělí již uplynulo, v době narození dítěte ani jeden zákonný zástupce nedisponoval platným pobytovým oprávněním, zahájení řízení o vyhoštění není překážkou ve vycestování, rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky. Dále se prvoinstanční orgán vyjádřil k doložené výši příjmů a znovu konstatoval, že tato je nižší o částku 1 380 Kč. Ve třetím odstavci na straně 10 pak správní orgán uvedl, že zamítnutí žádosti o trvalý pobyt neznámá nepřiměřený dopad do života žadatele vlivem narození dítěte, absolvovat povinnou školní docházku může i osoba bez povolení k trvalému pobytu a že nezletilému synovi byla udělena školní pochvala a dvě napomenutí třídního učitele. V pátém odstavci na straně 10 prvoinstanční orgán uvedl, že manžel žalobkyně trpí hepatitidou C a krvácením z jícnových varixů, přičemž ke zhoršení zdravotního stavu si přispěl sám svým životním stylem a zdravotní péči může cizinec vyhledat v zemi svého původu.

3.

28. S ohledem na obsah napadeného i prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že nyní souzené věc je zcela obdobná věci, o které soud rozhodl rozsudkem ze dne 29. 9. 2021, č.j. 57 A 162/2018-174. Z tohoto důvodu soud neměl žádný důvod pro to, aby se od svých závěrů jakkoli odchýlil i v nyní souzené věci.
29. Je tedy nezbytné znovu konstatovat, že vypořádání se s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí provedené správními orgány je kusé a nekonkrétní ve vztahu ke skutečnostem týkajících se žalobce a jeho rodiny. Správní orgány neprovedly posouzení situace žalobce a jeho rodiny ve vztahu k důvodu pro zamítnutí žádosti, tj. chybějící měsíční částce příjmu ve výši 1 380 Kč, a nijak se nezabývaly tím, zda tíživá životní situace je či není přechodného rázu, zvláště tehdy, kdy žalobce žádost podal již 17. 12. 2012. Obdobné platí pro posouzení zdravotního stavu manžela žalobkyně, kdy je bez dalšího pouze uvedeno, že si za své zdravotní problémy může sám a léčit se může v zemi původu.

VII.

Rozhodnutí soudu

30. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

31. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

IX.

Náklady řízení

32. O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2020, č.j. 30 A 293/2018-108 (§ 110 odst. 3 věta první s.ř.s.) uvážil soud následovně.

33. Žalobce měl ve věci konečný úspěch, který je pro rozhodnutí o nákladech řízení podstatný, proto má v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4 000 Kč a v odměně advokáta.
34. Pokud jde o odměnu advokáta, žalobce v přípisu ze dne 3. 3. 2023 uplatnil právo na náhradu nákladů řízení za pět úkonů právní služby, avšak konkrétně označil jen čtyři, a to i) převzetí a příprava zastoupení, ii) sepsí žaloby a iii) dvě účasti na jednání soudu. Jelikož se ale v dané věci konalo jen jedno jednání, nikoli dvě (dne 30. 9. 2020 rozhodl soud o věci samé bez jednání), přiznal soud žalobci odměnu advokáta jen za tři úkony právní služby, tj. jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce, jménem žalobce podal žalobu a účastnil se jednání před soudem. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 9 300 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za tři úkony na částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2 142 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 16 342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 24. února 2023

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu